

I

De tocht met de jeep door Angola, in het zuidwesten van Afrika, van het kleine dorp Luena naar Malanje gevolgd door een treinreis naar de hoofdstad Luanda, had zeven uur gekost. De rit vanuit Luena was lang en inspannend vanwege de niet-ontplofte landmijnen in dit gebied; om die te omzeilen tijdens het rijden was uiterste oplettendheid geboden. Na veertig jaar vol conflicten en burgeroorlogen lag het land nog steeds in puin. Het had grote behoefte aan alle hulp van buitenaf en dat was dan ook de reden dat Ginny Carter daar een tijd had gewerkt, via sos Human Rights. sos-HR was een particuliere organisatie met het hoofdkantoor in New York, die medewerkers op het gebied van de mensenrechten de hele wereld over stuurde. De toegewezen opdrachten duurden meestal twee à drie maanden op welke locatie dan ook. Ginny werd uitgezonden als lid van een ondersteuningsteam en legde zich toe op kwesties waar mensenrechten geschonden werden of afwezig waren. Meestal stond ze vrouwen en kinderen bij, maar ze hielp ook mee om vluchtelingen de meest noodzakelijke hulp te bieden bij problemen zoals gebrek aan voedsel, water, medicijnen of onderdak. Regelmatig werd ze betrokken in juridische zaken; dan bezocht

ze vrouwen in gevangenschap, ging in gesprek met advocaten en probeerde een eerlijke rechtspraak voor vrouwen te regelen. SOS-HR zorgde goed voor haar medewerkers en was een verantwoordelijke organisatie, maar het werk was toch zo nu en dan erg gevaarlijk. Ginny had een grondige training gehad voor ze haar het veld in hadden gestuurd, en wist dan ook alles van het graven van greppels en waterzuivering tot uitgebreide eerste hulp, maar niets had haar kunnen voorbereiden op wat ze sindsdien had meegemaakt. Vanaf haar eerste werkdag bij SOS-HR had ze veel geleerd over de wreedheid van de mens jegens zijn soortgenoten en de hopeloze toestand van de bevolking in onderontwikkelde landen en nieuwe staten.

Eenmaal door de douane van JFK Airport was Ginny zevenentwintig uur onderweg geweest, na de vlucht van Luanda naar Londen, de tussenstop van vier uur op Heathrow en de vlucht naar New York. Ze was gekleed in jeans, stevige bergschoenen en een zware legerparka; toen ze wakker werd vlak voor het toestel landde, had ze haar blonde haar losjes met een elastiekje in een paardenstaart gebonden. Het was 22 december en ze was vanaf augustus in Afrika geweest – vier maanden, wat langer was dan normaal. Ze had gehoopt om in december al weer ver weg aan een volgende opdracht bezig te zijn, maar haar aflossing in Angola was niet op tijd gekomen. Ginny probeerde New York altijd te mijden in deze tijd van het jaar, maar nu ging ze dus toch een eenzame kerst in de stad tegemoet.

Ze had naar L.A. kunnen doorreizen om de kerstdagen bij haar vader en zus door te brengen, maar dat klonk nog erger. Ze was bijna drie jaar geleden uit L.A. vertrokken en had geen enkele behoefte om terug te keren naar de stad waar ze was opgegroeid. Sinds ze L.A. had verlaten had ze als een nomade geleefd, zoals ze het zelf uitdrukte, met haar werk voor SOS-HR. Ze hield van het werk en van het feit dat het dag en nacht in

beslag nam, waardoor ze geen tijd kreeg om over haar eigen leven na te denken. Zelfs in haar stoutste dromen had ze zich niet kunnen voorstellen dat ze ooit zou wonen en werken in die landen waarmee ze nu zo vertrouwd was. Ze had vroedvrouwen geholpen met de geboorte van baby's, of het in haar eentje gedaan als er niemand anders in de buurt was. Ze had stervende kinderen in haar armen gehouden en hun moeders getroost, en voor weeskinderen gezorgd in vluchtelingenkampen. Ze was in door oorlog verscheurde gebieden geweest, had twee burgeroorlogen en een revolutie overleefd en had groot leed, armoede en vernietiging gezien, die ze anders nooit van haar leven zou hebben meegemaakt. Het plaatste de problemen in haar eigen leven in een totaal ander daglicht. SOS-HR was haar dankbaar voor haar bereidheid om naar gebieden te reizen waar de situatie het nijpendst was, hoe troosteloos en gevaarlijk het daar ook was. Hoe ruiger de omstandigheden en hoe zwaarder het werk, hoe liever Ginny het had.

Ze had geen boodschap aan de gevaren die ze zelf liep. Ze was zelfs drie weken in Afghanistan van de radar verdwenen en het hoofdkantoor had aangenomen dat ze was omgekomen. Haar familie in L.A. stond doodsangsten uit, maar ze was verzwakt en ziek weer bij het kamp opgedoken, nadat ze met zware koorts bij een lokaal gezin was opgevangen en verzorgd. Ze leek de allerergste plekken die SOS-HR in het bestand had te verwelkomen; het kantoor kon altijd op haar rekenen om naar de gevaarlijkste gebieden te gaan en het daar ook vol te houden. Zo was ze in Afghanistan, Pakistan en verschillende delen van Afrika geweest. Haar rapporten waren nauwkeurig, inzichtelijk en zeer bruikbaar en ze had tweemaal een presentatie gegeven voor de leden van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties in Genève. Ze maakte indruk met haar lezingen, die aangrijpend en vol mededogen vertelden over de benarde omstandigheden van degenen die ze hielp.

Doodmoe van het reizen landde ze in New York. Het had haar verdriet gedaan de vrouwen en kinderen voor wie ze gezorgd had in een vluchtelingenkamp in Luena achter te laten. De mensenrechtenmedewerkers hadden hun best gedaan hen naar een betere plek te verhuizen, ondanks het web van regels en voorschriften dat het hun altijd weer moeilijk maakte hun missie te vervullen. Ze had graag nog zes maanden of een jaar willen blijven. Op elke bestemming bleven ze echter maar drie maanden en dat leek altijd weer te kort – ze waren dan net gewend geraakt aan de omstandigheden waarin ze hun werk moesten doen. Het was hun taak om niet alleen de plaatselijke toestand nauwkeurig te beschrijven, maar ook om die te verbeteren. Ze deden wat ze konden in de tijd dat ze er waren, maar meestal was het maar een druppel op een gloeiende plaat. Overal ter wereld waren zoveel wanhopige mensen en zoveel vrouwen en kinderen verkeerden in een diep trieste toestand.

Toch was Ginny in staat om vreugde te scheppen in wat ze deed en kon ze niet wachten om te vertrekken naar haar volgende opdracht. Ze wilde zo min mogelijk tijd in New York doorbrengen en ze zag als een berg tegen de feestdagen op. Liever had ze zich tijdens die dagen kapotgewerkt op een plek waar Kerstmis niet bestond, want hetzelfde gold sinds drie jaar ook voor haar. Het was echt pech dat haar verlof drie dagen voor Kerstmis in New York zou beginnen, voor haar de zwaarste tijd van het jaar. Zodra ze terug was in haar appartement kroop ze het liefst meteen in bed, om pas weer wakker worden als het allemaal voorbij was. Kerstmis en oudjaar betekenden een kwelling voor haar.

Ze had niets aan te geven bij de douane, op een paar houtsnijwerkjes na die kinderen in het vluchtelingenkamp voor haar hadden gemaakt. Haar kostbaarheden bestonden uit de herinneringen die ze overal met zich meedroeg, herinneringen

aan mensen die ze tijdens haar leven was tegengekomen. Ze had geen enkele interesse in tastbare bezittingen, en alles wat ze nodig had op haar reizen zat in een haveloos koffertje en de rugzak om haar schouders. Om in een spiegel te kijken had ze nooit tijd en ook dat kon haar niets schelen. Haar grootste luxe was het nemen van een hete douche als de mogelijkheid zich voordeed; de rest van de tijd nam ze koude douches, met zeep die ze zelf had meegebracht. Haar jeans, sweatshirts en t-shirts waren schoon maar nooit gestreken. Het was genoeg dat ze draagbare kleren had, wat al meer was dan de meeste mensen voor wie ze zorgde konden zeggen, en ze gaf dan ook vaak kleding weg aan hen die het meer nodig hadden. Op een hoorzitting van de Senaat na waar ze een gloedvolle speech had gehouden, had ze in geen drie jaar een jurk, hoge hakken of make-up gedragen. En wanneer ze haar presentaties gaf aan de Verenigde Naties of een mensenrechtencomité, deed ze dat in een oude zwarte broek, een sweater en makkelijke schoenen. Het ging er namelijk om wat ze te zeggen had; iedereen moest horen over de gruwelijkheden die ze dagelijks tegenkwam als ze aan het werk was. Ze had een plaats op de eerste rang voor de wreedheden en de misdaden die vrouwen en kinderen overal ter wereld te verduren kregen. Ze voelde zich verplicht namens hen te spreken wanneer men haar daarvoor benaderde als ze thuis was. Haar bewoordingen waren altijd krachtig en welgekozen en haar toehoorders werden vaak tot tranen toe geroerd.

Ze liep de terminal uit en ademde diep de koude nachtlucht in. Reizigers stapten haastig bussen en taxi's in of begroetten vrolijk familieleden, terwijl Ginny hen bekeek met haar bijna marineblauwe ogen, de kleur van een meer.

Ernstig overwoog ze of ze een shuttlebus of een taxi naar de stad zou nemen. Ze was bekaf en haar lichaam deed pijn van de lange reis en van het slapen in de krappe zitplaatsen in

de economyclass. Geld besteden aan haar eigen comfort was bepaald niet haar gewoonte, maar ze besloot zichzelf een keer-tje te verwennen. Ze hield een taxi aan, die naar de stoeprand zwenkte om haar in te laten stappen.

Ze opende het portier en tilde haar koffertje en rugzak op de achterbank, stapte ernaast en sloot de deur. De jonge Pakistaanse chauffeur vroeg haar waar ze heen wilde. Met een blik op zijn naam op de vergunning op de afscheiding tussen hen in gaf ze hem haar adres, en een moment later reden ze weg, tussen het luchthavenverkeer door schietend op weg naar de snelweg. Het deed vreemd aan om weer in de beschaafde wereld te zijn na het troosteloze gebied waar ze de afgelopen vier maanden had doorgebracht. Maar zo voelde het altijd wanneer ze terugkeerde, en tegen de tijd dat ze er weer aan gewend was, vertrok ze weer. Ze vroeg altijd of ze haar snel een nieuwe opdracht konden geven en meestal deden ze dat ook. Ginny was een van hun meest waardevolle veldwerkers, zowel vanwege haar grote bereidwilligheid als vanwege haar deskundigheid na bijna drie jaar.

‘Uit welk deel van Pakistan kom je?’ vroeg ze toen ze zich tussen de stroom verkeer naar de stad hadden gevoegd en hij glimlachte naar haar in het achteruitkijkspiegeltje. Hij was jong en blij verrast dat ze zijn afkomst had geraden.

‘Hoe wist u dat ik uit Pakistan kom?’ vroeg hij en ze glimlachte terug.

‘Ik was er een jaar geleden.’ Ze gokte ook de regio waar hij vandaan kwam goed en hij keek verbijsterd. Slechts weinig Amerikanen wisten ook maar iets over zijn land. ‘Ik was drie maanden in Beloetsjistan.’

‘Wat deed u daar?’ Hij vond haar interessant; het verkeer dwong hem nu langzamer te rijden. Het zou een lange, trage rit te midden van het kerstverkeer worden en een praatje met haar zou hem wakker houden. Ze voelde zich meer op haar

gemak met hem dan met de mensen die ze in New York zou tegenkomen, die nu al vreemdelingen voor haar leken.

‘Ik werkte daar,’ zei ze zacht en ze staaarde uit het raam naar een landschap dat haar nog maar vaag bekend voorkwam. Ze voelde zich als een vrouw zonder thuis en had zich al sinds ze L.A. verliet zo gevoeld. Daar had ze haar laatste echte thuis gehad en ze vond dat wel prima zo. Ze had het niet meer nodig – een slaappleaats in welke tent van welk kamp dan ook was nu genoeg voor haar.

‘Bent u dokter?’ Hij werd steeds nieuwsgieriger.

‘Nee, ik werk voor een mensenrechtenorganisatie,’ zei ze afwezig, vechtend tegen de vlagen van vermoedheid die haar in de warme, comfortabele taxi belaagden. Ze wilde niet in slaap vallen tot ze in haar appartement was, een douche had genomen en in haar bed was gestapt. Ze wist dat de koelkast leeg zou zijn, maar dat kon haar niet schelen, ze had in het vliegtuig al gegeten. Morgen kon ze kopen wat ze nodig had, vannacht had ze nergens behoefte aan.

Zwijgend reden ze verder en ze zag de skyline van New York voor zich opdoemen. Ontegenzeglijk een mooi gezicht, maar ze had het gevoel dat ze naar een filmdecor keek, niet naar een plaats waar echte mensen woonden. De mensen die ze kende woonden in oude barakken, vluchtelingenkampen en tenten, niet in helder verlichte steden met wolkenkrabbers en appartementengebouwen. Met de jaren voelde ze zich elke keer steeds meer verwijderd van deze manier van leven, maar omdat het hoofdkantoor van de organisatie waarvoor ze werkte in New York zat, was het het handigste om hier een appartement aan te houden. Het was een schelp waar ze eens in de drie maanden even in kroop, als een heremietkreeft die een beschermend omhulsel nodig had. Ze had er geen band mee en had het ook nooit als haar thuis gezien. De enige persoonlijke dingen die ze bezat zaten nog in verhuisdozen en ze

had nooit de moeite genomen die uit te pakken. Becky, haar oudere zus, had ze voor haar ingepakt toen Ginny haar huis verkocht en uit L.A. vertrok. Ze had ze haar nagestuurd naar haar nieuwe adres in New York. Ginny wist eerlijk gezegd niet wat erin zat, maar het interesseerde haar ook niet.

Het duurde iets meer dan een uur voor ze haar appartement bereikt had. Ze gaf de chauffeur een royale fooi. Hij bedankte haar glimlachend, terwijl ze naar haar sleutels zocht in een vakje van haar rugzak en toen pas de vrieskou in stapte. Het leek wel of er sneeuw in de lucht hing. Ze morrelde even aan het slot van het appartementengebouw, met haar bagage op de stoep naast zich. De voorgevel zag er enigszins gehavend uit en er woei een kille wind van de East River, die een huizenblok verderop stroomde. Ze woonde in de Upper Eighties vlak bij East End en ze had dit appartement gehuurd omdat ze bij warmer weer graag langs de rivier wandelde om te kijken naar de boten die voorbijvoeren. Nadat ze jaren in een groot huis in L.A. had gewoond, leek een appartement minder beklemmend en wat onpersoonlijker, precies wat ze wilde.

Ze liep de hal binnen en drukte op het knopje van de lift naar de vijfde verdieping. Alles in dit gebouw had een sombere aanblik, al hadden sommige burens kerstkransen op de deur gehangen. Zijzelf deed niet meer aan kerstversieringen en dit was ook pas de tweede keer dat ze hier rond de kerst was. Er waren zoveel belangrijker dingen in de wereld om over na te denken dan een boom optuigen of een krans aan de deur hangen. Ze popelde om weer naar het sos-kantoor te gaan, maar dat zou de komende dagen gesloten zijn. Dus had ze zich vorgenommen wat te lezen, haar laatste rapport over haar missie te schrijven en wat slaap in te halen. Dat rapport zou haar de komende week wel bezighouden en ze hoefde alleen maar te doen alsof de feestdagen niet bestonden.

Ze klikte de lampen aan toen ze binnenkwam en zag dat

er niets veranderd was. De tot de draad versleten bank die ze bij een garageverkoop in Brooklyn op de kop had getikt zag er net zo vermoeid uit als een paar maanden geleden. Bij een kringloopwinkel had ze een veelgebruikte, leren relaxstoel gevonden – het was de meest comfortabele stoel die ze ooit had bezeten. Ze viel daar vaak in slaap als ze aan het lezen was. Er stond nog een andere grote stoel tegenover de bank voor het geval ze iemand op bezoek had, wat nog nooit was gebeurd. Maar mocht het zover komen, dan was ze erop voorbereid. Haar salontafel was een oude metalen hutkoffer met reisstickers erop die ze tegelijk met de bank had gekocht. Verder alleen een kleine eettafel met vier niet bij elkaar passende stoelen en een dode plant op de vensterbank, die ze al in juli had willen weggooien, maar dat was vergeten. Inmiddels was hij onderdeel van het interieur geworden – ook de schoonmaakster had hem niet durven weggooien. Ze had een paar oude lampen die een warm licht door de kamer wierpen en een televisie die ze bijna nooit aanzette. Het nieuws las ze liever op internet. De inrichting van haar slaapkamer bestond uit een bed, een kast die ze ook tweedehands had gekocht en een stoel. Er hing niets aan de muren. Het was niet bepaald een knus huis om in thuis te komen, maar het was een plek om te slapen en kleren in op te bergen. Ze had een schoonmaakster die eens per maand kwam als ze weg was, en eens per week als ze thuis was.

Nadat ze haar koffertje en rugzak op de vloer van de slaapkamer had laten vallen, liep ze de woonkamer weer in en ging op de bank zitten, die haar ondanks zijn uiterlijk leek te verwelkomen. Ze leunde moe achterover en dacht na over de afstand die ze de afgelopen achtentwintig uur had afgelegd. Het voelde aan alsof ze op een andere planeet was geweest en net pas was teruggekeerd op aarde. Mijmerend hoorde ze haar mobieltje zoemen. Ze had geen idee wie dat kon zijn, aangezien sos-HR

gesloten was en het tien uur in de avond was. Ze viste haar telefoon uit de zak van haar parka en nam de oproep aan. Ze had hem op het vliegveld aangezet, al was er niemand die ze wilde bellen.

‘Je bent terug! Of ben je nog steeds onderweg?’ zei de stem vrolijk. Het was haar zus vanuit L.A.

‘Ik kom net binnen,’ zei Ginny met een glimlach. Ze stuurden elkaar regelmatig sms’jes, maar hadden al een maand niet meer met elkaar gesproken. Ze was ook vergeten haar te melden wanneer ze terug zou komen.

‘Je zult wel uitgeput zijn,’ zei Becky medelijdend. Ze was de zorgzame oudere zus waarop Ginny heel haar leven had vertrouwd, al had ze haar nu al drie jaar niet meer gezien. Maar zo’n gesprekje af en toe, een mailtje wanneer het kon en de sms’jes hadden ervoor gezorgd dat ze hecht verbonden bleven. Becky was vier jaar ouder dan Ginny en net veertig geworden, ze woonde in Pasadena, was getrouwd, had drie kinderen en bovendien had ze hun vader, die aan een langzaam maar gestaag toenemende alzheimer leed, bij haar in huis genomen. Hun vader kon niet meer alleen wonen, maar Becky noch Ginny had hem in een verzorgingshuis willen stoppen. Hun moeder was al tien jaar geleden overleden. Hij was twee-enzeventig jaar, maar Becky zei dat hij wel tien jaar ouder leek sinds hij ziek was geworden. Hij had tot het overlijden van hun moeder bij een bank gewerkt, maar had sindsdien al snel de zin om te leven verloren en was met pensioen gegaan.

‘Ik ben moe,’ gaf Ginny toe, ‘en ik heb er zo’n hekel aan om in deze tijd van het jaar terug te komen. Ik had gehoopt in november terug te zijn zodat ik nu weer aan het werk was geweest, maar mijn vervanger kwam te laat,’ zei ze, met gesloten ogen tegen de slaap vechtend. ‘Ik hoop echt dat ze me snel weer op pad sturen, maar ik heb nog niets gehoord.’ Ze moest maar hopen dat ze niet al te lang in New York hoefde

te blijven. Het was niet zozeer het appartement dat haar neerslachtig maakte, maar het feit dat ze niets te doen had tussen twee opdrachten in en het gevoel dat ze voor geen mens iets betekende in deze stad. Ze wilde niets liever dan snel weer vertrekken.

‘Waarom doe je niet even kalm aan? Je bent net thuis. En waarom kom je niet even hiernaartoe voor ze je weer uitzenden?’ Becky had Ginny al voorgesteld de feestdagen bij hen door te brengen, maar die had het afgeslagen.

‘Ja ja,’ zei Ginny, terwijl ze afwezig het elastiekje uit haar haar haalde en haar lange blonde haar over haar schouders liet vallen. Ze was veel knapper dan ze wilde toegeven, maar het interesseerde haar niet. Haar uiterlijk was niet belangrijk meer in haar leven, al was dat eens juist wel het geval geweest, in een ver verleden dat drie jaar geleden in één klap was geëindigd.

‘Je zou langs moeten komen voor papa nog verwarder wordt,’ bracht Becky haar in herinnering. Ginny had het trage, maar niet te ontkennen verval niet meegemaakt en was zich er niet van bewust hoe slecht het sinds enige maanden met hun vader ging. ‘Een paar dagen geleden is hij zomaar verdwaald, twee huizenblokken verderop. Een van mijn burens heeft hem thuisgebracht want hij wist niet meer waar hij woonde. De kinderen houden wel een oogje in het zeil, maar ze vergeten het wel eens, en we kunnen hem niet de hele dag in de gaten houden.’

Becky was gestopt met werken toen haar tweede kind geboren was. Ze had een veelbelovende carrière in public relations opgegeven om haar kinderen op te voeden. Ginny wist nog steeds niet zeker of dat wel zo’n goede keuze was geweest, maar Becky scheen er geen spijt van te hebben. Haar zoon en twee dochters waren nu tieners en hielden haar meer bezig dan ooit tevoren. Haar man Alan stond gelukkig altijd klaar

om haar met de kinderen en zijn schoonvader te helpen. Hij werkte als ingenieur in de elektronica en was dus in staat zijn gezin een comfortabel leven te geven.

‘Moeten we geen verpleegster voor papa aanvragen, zodat hij jou minder tot last is?’ vroeg Ginny bezorgd.

‘Dat zou hij vreselijk vinden. Hij wil onafhankelijk blijven. Maar de hond uitlaten kan hij niet meer alleen, hij is hem al twee keer kwijtgeraakt. Ik denk dat het alleen maar erger wordt, want de medicijnen helpen niet zo goed meer als vroeger.’ De artsen hadden hen gewaarschuwd dat de medicatie het verloop van de ziekte hoogstens zou vertragen, daarna was er niets meer dat ze konden doen. Ginny probeerde er maar niet over na te denken, wat gemakkelijker ging als ze in een ver buitenland aan het werk was. Becky werd elke dag met de realiteit van de situatie geconfronteerd en daar voelde Ginny zich wel schuldig over, maar ze leefde mee met Becky zoveel ze kon. Ze kon niet terug naar L.A. Ze zou doodongelukkig worden als ze terug zou gaan. Sinds haar vertrek was ze er niet eens op bezoek geweest, en Becky had daar echt veel begrip voor getoond, hoewel ze nu wel alleen voor de zorg van hun vader opdraaide. Alles wat Becky wilde was dat haar zus hem zou bezoeken voor het te laat was. Ze had geprobeerd dat Ginny duidelijk te maken zonder haar met een schuldgevoel op te zadelen of bang te maken. Maar de prognose voor hun vader was slecht, de ziekte werd steeds ernstiger en Becky merkte de kleine veranderingen elke dag op, vooral in deze tijd van het jaar.

‘Ik zoek jullie snel op,’ beloofde Ginny, en meende dat ook, maar ze wisten allebei dat dat niet zou gebeuren voor ze naar haar volgende vluchtelingenkamp vertrok. ‘En jij dan? Hoe gaat het met jou?’ vroeg Ginny haar. Ze hoorde de kinderen op de achtergrond – Becky had geen moment voor zichzelf meer tegenwoordig.

‘O, prima. Het is een gekkenhuis hier vlak voor Kerstmis, de kinderen zijn door het dolle heen. We wilden met ze gaan skiën, maar ik kan papa niet alleen laten, dus nu gaan de meiden met vriendinnen mee, en Charlie heeft een nieuw vriendinnetje waar hij zich niet van los kan weken, dus hij is allang blij dat we niet weggaan. Hij moet zijn universiteitsaanvragen nog invullen, dus ik zal hem de hele vakantie achter de broek moeten zitten.’ De gedachte dat haar neefje naar de universiteit zou gaan wekte Ginny uit haar slaperige toestand en ze beseft hoe de tijd was omgevlogen.

‘Universiteit?’

‘Zo reageerde ik ook. Margie wordt volgende maand al zestien, en Lizzie wordt dertien. Waar is mijn leven gebleven terwijl ik carpoolde? Alan en ik zijn in juni twintig jaar getrouwd. Griezellig, vind je niet?’ Ginny knikte en dacht erover na. Ze herinnerde zich die bruiloft als de dag van gisteren; ze was hun bruidsmeisje geweest op haar zestiende.

‘Ja, zeg dat wel. Niet te geloven dat je al veertig bent en ik zesendertig. De laatste keer dat ik keek was jij veertien, had je een beugel, en was ik tien!’ Ze glimlachten allebei bij die herinnering. Toen kwam Alan thuis van zijn werk en Becky zei dat ze op moest hangen.

‘Ik moet iets voor hem laten aanbranden voor het eten. Sommige dingen veranderen nooit, ik ben nog steeds een kokkin van niks. Godzijdank is het kerstdiner bij Alans moeder, nog een kalkoen zou me de das omdoen. Ik heb Thanksgiving maar ternauwernood overleefd.’ Ze waren een op-en-top Amerikaanse familie, precies wat Ginny nooit in zich had gehad.

Becky had altijd gedaan wat van haar werd verwacht. Ze was met haar vriendje van de middelbare school getrouwd terwijl ze nog op de universiteit zaten. Na hun afstuderen hadden ze met steun van de ouders hun huis in Pasadena gekocht. Ze

hadden drie geweldige kinderen gekregen en zij was de perfecte moeder. Ze was voorzitter van de ouderraad en had bij de padvinders geholpen toen hun zoon klein was; de meiden bracht ze naar al hun naschoolse clubjes en ze had geholpen met huiswerk; haar huis was altijd opgeruimd en schoon en ze was een voorbeeldige echtgenote van Alan. Ze hadden een goed huwelijk en nu had ze ook nog de zorg voor hun vader op zich genomen, terwijl Ginny de wereld over reisde naar oorlogsgebieden en troosteloze vlakten, om te proberen het leed van de wereld te verlichten.

Het contrast tussen de twee zussen leek groter dan ooit tevoren, en toch bestond er veel respect en liefde tussen hen. Desondanks was de weg die Ginny de afgelopen jaren had gekozen moeilijk te begrijpen voor Becky. Ze kende de redenen ervoor, maar ze vond het wel erg extreem allemaal en Alan was dat met haar eens. Ze hoopten allebei dat Ginny ooit thuis zou komen om zich te settelen, en weer een normaal leven zou gaan leiden. Ondanks alles wat er gebeurd was vonden ze het daar zoetjesaan tijd voor worden, voordat ze al te wereldvreemd zou worden – ze leefde nu op het excentrieke af. Becky was bang dat Ginny dat eigenlijk ook wilde, hoewel ze bewondering had voor haar werk. Maar ze hadden het idee dat ze haar reizen met alle risico's van dien beter op kon geven, voor ze een nare dood zou sterven. Becky was ervan overtuigd dat Ginny zichzelf strafte voor wat er was gebeurd, maar genoeg was genoeg. Het klonk allemaal erg nobel, maar tweeënhalf jaar doorbrengen in gevaarlijke landen zoals Afghanistan was echt overdreven. Het was niet makkelijk voor haar en Alan om zich voor te stellen wat ze daar nu precies deed. En Becky zei het wel nooit, om niet nog meer druk op haar zusje te leggen, maar ze had eigenlijk hulp nodig bij de verzorging van hun vader. Nu kwamen immers alle moeilijke beslissingen steeds op Becky's schouders terecht. Ginny was

uit L.A. vertrokken voor haar vader achteruit begon te gaan, en met het werk dat ze deed, was ze nooit in de buurt om de zorgen te delen.

‘Ik bel je morgen weer,’ beloofde Becky voor ze ophing. Ze wisten allebei dat het morgen een zwarte dag voor Ginny zou zijn. Dat was het elk jaar weer – het was de herdenking van de dag waarop Ginny’s leven voorgoed veranderd was en alles wat ze koesterde en liefhad in rook was opgegaan. Het was de dag die ze het liefst zou vergeten of waarop ze vierentwintig uur achter elkaar wilde slapen, maar dat lukte nooit. Ook die nacht lag Ginny weer klaarwakker in bed en speelde ze de film keer op keer af in haar hoofd, zoals ze altijd deed, en piekerde waarom het zover was gekomen en wat ze had moeten doen, maar niet had gedaan.

Ginny en haar man Mark waren naar een feest geweest dat twee dagen voor Kerstmis door vrienden van hen werd gegeven. Er zou een kerstman zijn en kinderen waren welkom, dus hadden ze Chris meegenomen. Ginny had de foto’s van die avond nooit gezien, maar de kiekjes van kleine Chris op schoot bij de kerstman hadden Becky’s hart gebroken, toen ze die samen met alle babyalbums en trouwfoto’s met Mark inpakte voor haar zus. Ze zaten in de dozen die Ginny nooit had geopend en die opgestapeld stonden in de ongebruikte tweede slaapkamer van haar New Yorkse appartement. Ze had geen idee wat Becky haar gestuurd had als souvenir aan haar verloren leven, maar ze had het nooit aangedurfd het te onderzoeken.

Ginny en Mark waren het gouden echtpaar geweest, sterren van een televisieomroep met een eigen nieuwsshow. Zij was een journalist die livereportages deed, hij was de populairste presentator op tv. Hij was knap, zij beeldschoon en allebei smoorverliefd – ze trouwden toen Ginny negenentwintig was, met een veelbelovende tv-carrière, terwijl Mark al jaren een

bekend gezicht op tv was. Chris werd een jaar later geboren. Ze bezaten een kast van een huis in Beverly Hills met alles wat hun hartje begeerde en al hun vrienden en de meeste kijkers waren jaloers op hun huwelijk en hun leven.

Ze gingen naar dat feest die avond, met Chris op de achterbank, in een roodfluwelen kerstpakje met een Schots geruit vlinderdasje. Hij was drie en kon niet wachten tot hij bij de kerstman op schoot mocht. Terwijl Ginny tussen de moeders stond, ging Mark naar de bar en dronk daar een glas wijn met wat collega's – hij had een lange dag gehad. De meeste gasten, ook Ginny, hadden een glas in de hand en waren in een feestelijke stemming. Maar niemand werd dronken en Ginny zag niets bijzonders aan Mark toen ze het feest verlieten omdat Chris naar bed moest. Later had ze wel duizend keer herhaald dat Mark haar nuchter genoeg leek, alsof dat enig verschil maakte en alles zou veranderen, wat natuurlijk niet gebeurde. De autopsie wees uit dat zijn promillage boven de norm zat, niet dramatisch, maar toch genoeg om van invloed te zijn op zijn reflexen en zijn reactiesnelheid. Hij had duidelijk meer dan één glas gedronken, terwijl zij Chris in het oog hield en met de andere moeders kletste. En Mark was altijd zo verantwoordelijk geweest, dus Ginny nam gewoon aan dat hij niet te veel gedronken had die avond, anders had hij haar wel gevraagd te rijden of een taxi gebeld.

Ze namen de snelweg naar huis. Toen het begon te regenen, verloor Mark de macht over het stuur, waardoor ze over de vangrail van de middenberm sloegen en een vrachtwagen met aanhanger frontaal op hen botste. Hun auto werd verpletterd en Mark en Chris waren op slag dood. Ginny had een maand in het ziekenhuis gelegen met een gebroken nekwervel en twee gebroken armen. Ze hadden de auto moeten openknippen om haar uit het voertuig te wurmen. Becky was naar het ziekenhuis gekomen zodra ze haar belden. Niemand had Gin-

ny laten weten wat er met Mark en Chris was gebeurd. Dat vertelde Becky haar pas de volgende dag. Drie levens waren in één seconde voorbij, dat van Ginny net zo goed als dat van hen. Ze ging nooit meer terug naar haar huis, Becky moest het maar verkopen en alles opruimen, maar haar zus had een paar dingen in dozen had gedaan om te bewaren. Later had ze die naar New York gestuurd.

Ginny had bij Becky gelogeed terwijl haar nek herstelde. Ze had ongelooflijk veel geluk gehad. De breuk zat net hoog genoeg, anders was ze verlamd geweest; ze moest echter de eerste zes maanden wel een brace dragen om de nek recht te houden. Ze nam ontslag bij de televisie, wilde haar vrienden niet zien, wilde eigenlijk niemand meer zien. Ze was ervan overtuigd dat het haar schuld was geweest dat hij reed, omdat zij hem dat had toegestaan, die nacht dat ze gedood werden. Ze had aangenomen dat ze allebei maar één glaasje wijn gedronken hadden, want Mark dronk ook zelden meer dan dat, en zij hield er niet van om 's nachts over de snelweg te rijden. Het was niet bij haar opgekomen hem te vragen hoeveel hij gedronken had, omdat hij er nuchter uitzag. Als ze het hem alleen maar gevraagd had, zei ze keer op keer tegen zichzelf, had zij wel gereden en dan zouden Mark en Chris misschien nog leven. Becky wist dat haar zus het zichzelf nooit zou vergeven, wat iedereen ook tegen haar zei. En niets zou het feit veranderen dat Ginny's man en driejarige zoontje dood waren.

Ginny was direct na haar herstel naar New York verhuisd, zonder mensen te bellen om afscheid te nemen en binnen een maand had ze zich aangemeld bij een mensenrechtenorganisatie. Het enige wat ze wilde was haar oude leven zo ver mogelijk achter zich laten. Becky sprak het nooit uit, maar ze was er zeker van dat haar zus dood wilde en zou proberen om gedood te worden op een van de plekken waarvoor ze had ingetekend,

op zijn minst in het eerste jaar. Becky was er kapot van, want ze wist wat ze doormaakte en niemand kon Ginny helpen. Ze kon alleen hopen dat de tijd de wonden van haar zus zou helen en dat ze ooit zou kunnen leven met wat er was gebeurd. Ze was geen echtgenote of moeder meer, en was de twee mensen van wie ze het meeste hield kwijtgeraakt. Bovendien had ze haar carrière opgegeven waaraan ze zo hard had gewerkt. Ginny was een uitstekende journalist geweest en deed het goed op televisie. Ze was een gelukkige, succesvolle en zeer tevreden vrouw geweest en haar leven was plotseling in een totale nachtmerrie veranderd. Ginny had er nooit over gepraat, maar haar zus wist en voelde hoe ze leed. En daarom had Becky niet echt aangedrongen op een bezoek aan hun vader. Ginny had al genoeg voor haar kiezen gekregen. Becky kon het niet over haar hart verkrijgen nog meer van haar te vragen, dus zorgde zij in haar eentje voor hun vader, terwijl Ginny haar leven op het spel zette, waar ook ter wereld.

Maar op een dag zou ze toch moeten stoppen en onder ogen moeten zien dat ze, hoe ver en hoe hard ze er ook voor wegrende, Mark en Chris nooit meer terugkreeg. Becky hoopte maar dat ze niet noodlottig aan haar einde zou komen en was dan ook altijd weer opgelucht dat haar zusje aangekomen was in New York, al was het maar voor even. Dan was ze tenminste veilig thuis. Ze konden het allebei maar moeilijk geloven dat ze elkaar in geen drie jaar hadden gezien, maar de tijd was omgevlogen. Becky was druk met haar gezin, en Ginny was altijd ergens in een afgelegen, verscheurd land; met gevaar voor eigen leven boette ze voor haar zonden.

Terneergeslagen hing Becky op. Alan boog zich voorover en gaf haar een kus. Ze was een knappe vrouw, al was ze nooit zo'n schoonheid geweest als haar zus, vooral toen Ginny nog op tv verscheen waar haar haar en make-up altijd tot in de puntjes werden verzorgd. Zelfs zonder die make-up was Ginny

altijd knapper geweest dan Becky. Ginny was de blikvanger, Becky het meisje van hiernaast.

‘Alles goed?’ vroeg Alan zijn vrouw bezorgd.

‘Ik had Ginny aan de lijn. Ze is weer in New York. En morgen is het drie jaar geleden dat...’ zei ze met een betekenisvolle blik. Alan knikte.

‘Ze zou toch eens hier moeten komen om haar vader te bezoeken als ze in het land is,’ zei hij met enige afkeuring. Het zat hem dwars dat Becky alle zorg voor hem droeg en Ginny helemaal niets. Er was steeds weer een excuus waarom ze niet kon helpen. Becky toonde daar meer begrip voor dan hij; hij vond het gewoon niet eerlijk.

‘Ze zei dat ze het zou proberen,’ antwoordde Becky zacht. Alan zei maar niets, deed zijn jasje uit en ging in zijn favoriete stoel zitten. Hij deed de tv aan om het nieuws te zien, terwijl Becky naar de keuken ging om het avondeten te maken, met haar gedachten bij haar zus. Ze hadden altijd al zulke verschillende doelen gehad in het leven, maar de afgelopen drie jaar waren ze wel heel ver uit elkaar gegroeid. Ze hadden nu niets meer gemeen, op hun vader en hun jeugd na. Hun levens lagen mijlenver uiteen.

Ginny dacht precies hetzelfde terwijl ze naar de badkamer ging, de douche aanzette en zich uitkleedde. Becky had een man, drie pubers, een huis in Pasadena en een fatsoenlijk leven, terwijl zij geen materiële bezittingen had waar ze om gaf, een appartement vol tweedehands meubilair en niemand in haar leven, op de mensen in verre landen na die ze probeerde te helpen. Toen het water heet genoeg was, stapte ze onder de douche en liet het water langs haar lange, lenige lichaam en haar gezicht stromen, waar het haar tranen wegspoelde. Ze wist nu al hoe pijnlijk de volgende dag voor haar zou zijn. Ze zou zich erdoorheen slaan net als elk jaar, maar soms vroeg ze

zich af waarom. Waarom deed ze haar best op de been te blijven? Voor wie? Maakte het uit dat ze leefde? Het werd steeds moeilijker een antwoord op die vragen te vinden terwijl de tijd voorbijging en er niets veranderde: Mark en Chris waren nog steeds weg. Ze vond het onbegrijpelijk dat het haar gelukt was drie eindeloze jaren zonder hen te zijn doorgekomen.